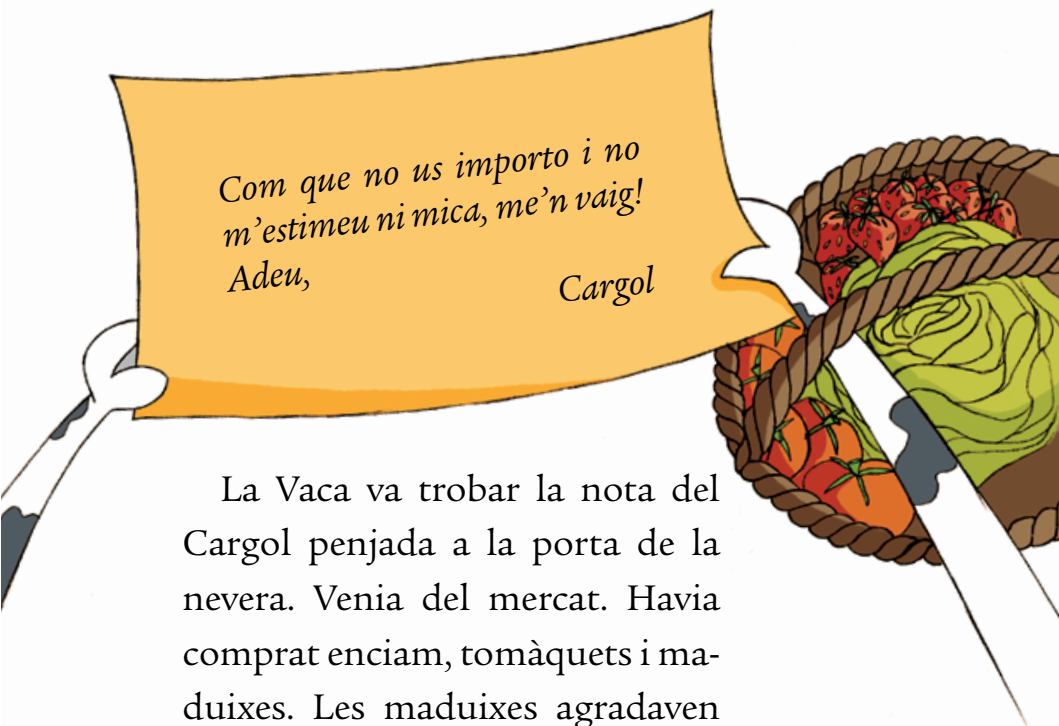

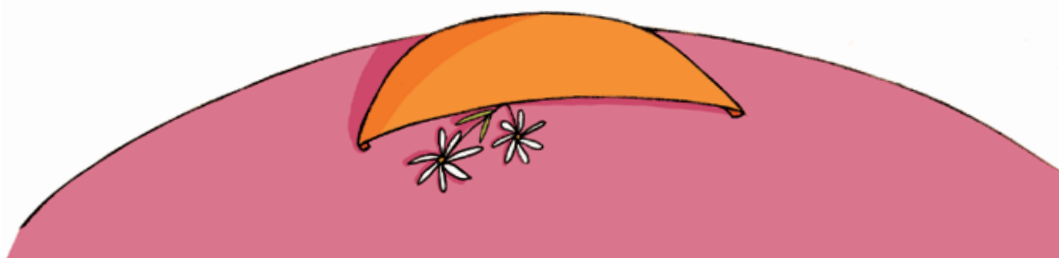
1

EL DIA QUE EL CARGOL VA MARXAR

*Com que no us importo i no
m'estimeu ni mica, me'n vaig!*
Adeu, Cargol

La Vaca va trobar la nota del Cargol penjada a la porta de la nevera. Venia del mercat. Havia comprat enciam, tomàquets i maduixes. Les maduixes agradaven molt al Cargol.

La Vaca va llegir les paraules del Cargol i va sentir una nosa als ulls, com si una petita ombra li hagués entrat.

La Cabra va entrar a la barraca fent saltirons i va baladrejar:

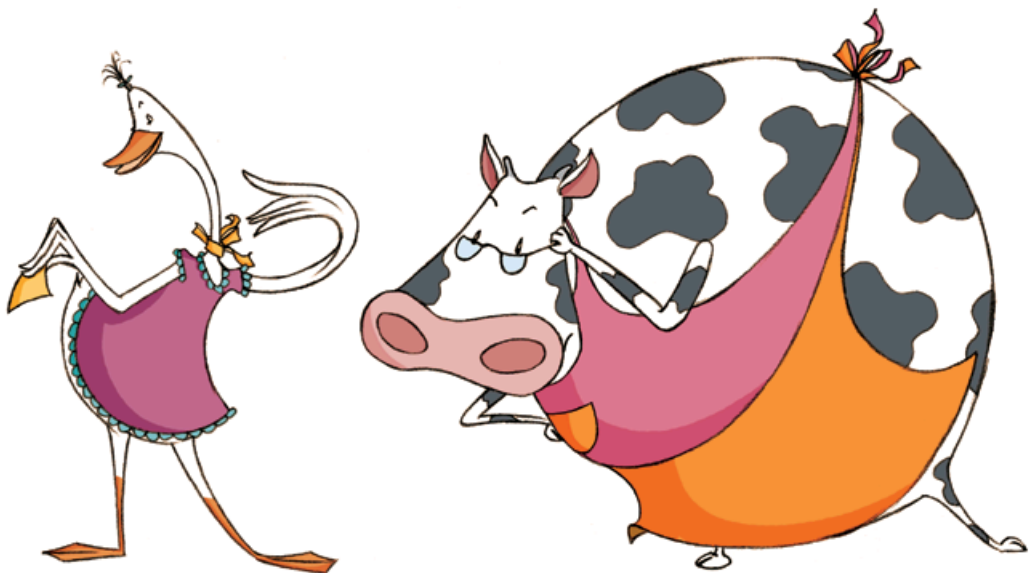
—Què hi ha per sopar?

La Vaca li va donar la nota.

La Cabra la va llegir i va dir:

—Bé, ja tornarà quan tingui gana.

L'Oca va arribar un moment després. Va llegir la nota del Cargol i va opinar:

—Només es vol donar importància. —I tot seguit, va afegir—: Em queda bé aquest llaç daurat?

—Com podeu pensar a menjar i presumir quan el petit Cargol està sol i perdut enmig del bosc? —es va esgarriar la Vaca.

—I què hi podem fer? —van preguntar la Cabra i l'Oca.

—Doncs anar-lo a buscar.

—Però, Vaca, el bosc és immens! —va observar la Cabra.

—I ple de perills —va clacar l'Oca.

—Tant se val! Si no em voleu acompanyar, hi aniré sola —va decidir la Vaca.

L'Oca i la Cabra es van mirar i van sospirar:

—D'acord, t'hi acompanyarem.

La Vaca, la Cabra i l'Oca van estar tota la nit buscant el petit Cargol.

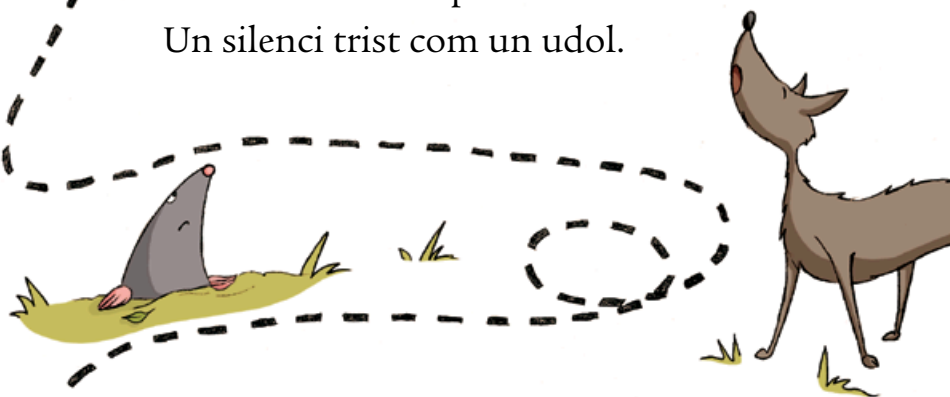
Al bosc van preguntar al Talp i al Llop.

A l'Esquirol i al Teixó.

A les flors i als matolls, a la lluna i a la pluja.

Però només va respondre el silenci.

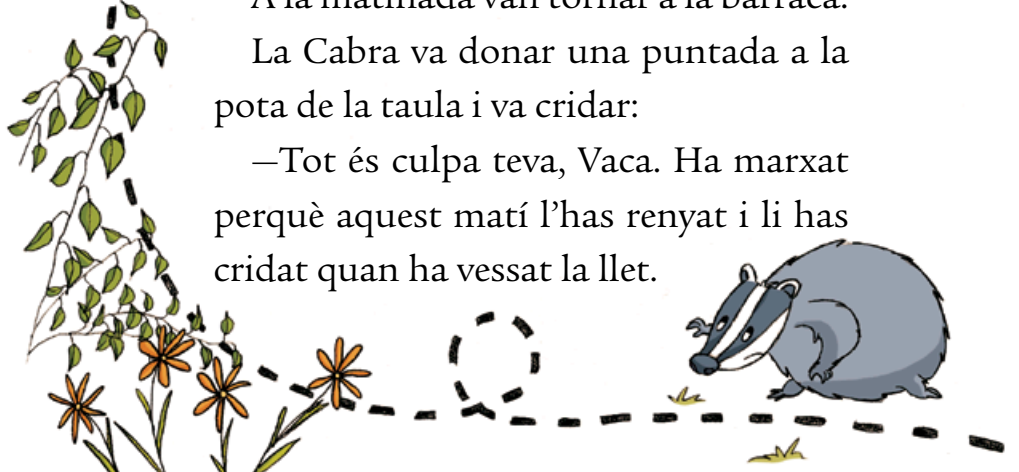
Un silenci trist com un udol.

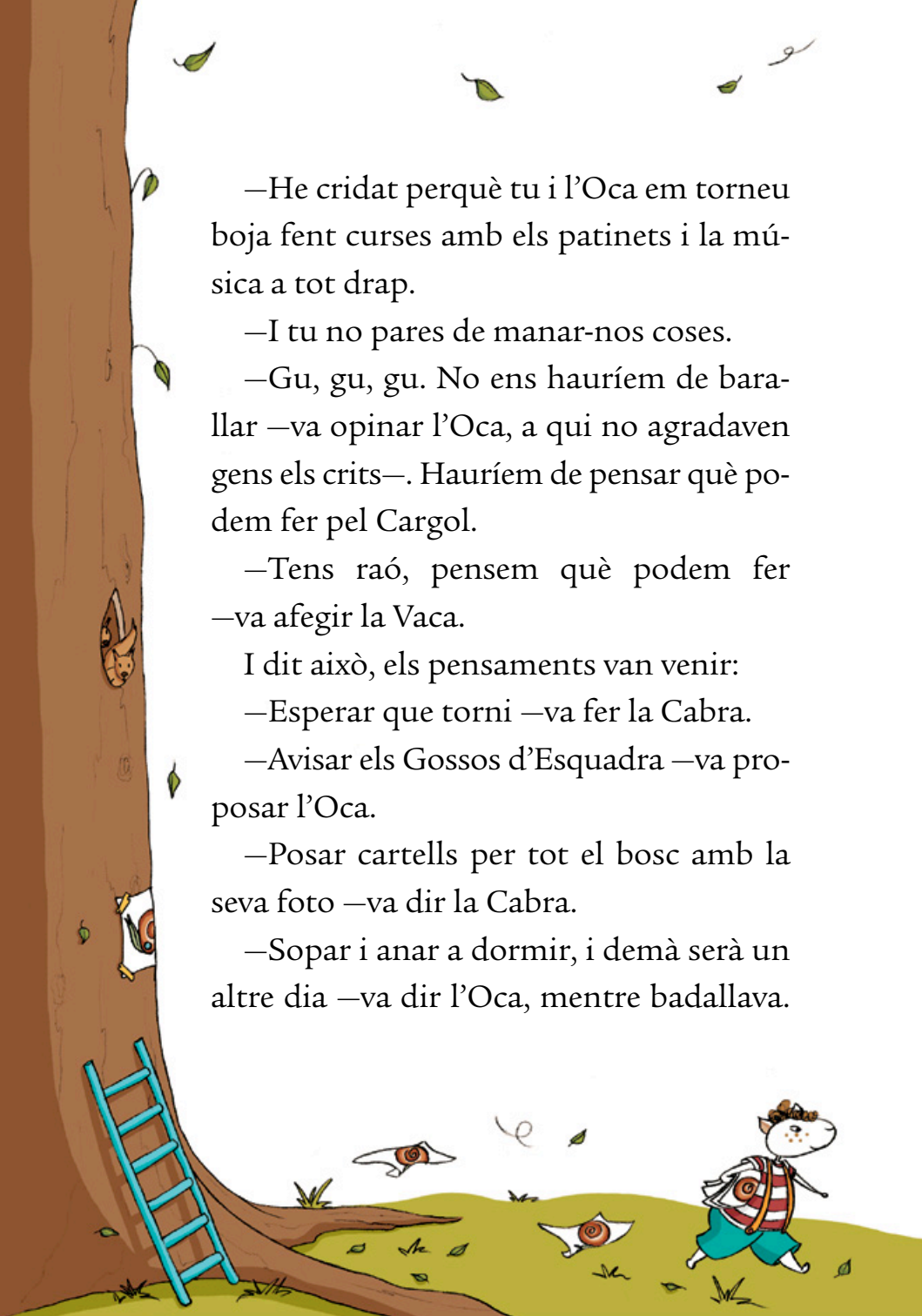

A la matinada van tornar a la barraca.

La Cabra va donar una puntada a la pota de la taula i va cridar:

—Tot és culpa teva, Vaca. Ha marxat perquè aquest matí l'has renyat i li has cridat quan ha vessat la llet.

—He cridat perquè tu i l'Oca em torneu boja fent curses amb els patinets i la música a tot drap.

—I tu no pares de manar-nos coses.

—Gu, gu, gu. No ens hauríem de barallar —va opinar l'Oca, a qui no agradaven gens els crits—. Hauríem de pensar què podem fer pel Cargol.

—Tens raó, pensem què podem fer —va afegir la Vaca.

I dit això, els pensaments van venir:

—Esperar que torni —va fer la Cabra.

—Avisar els Gossos d'Esquadra —va proposar l'Oca.

—Posar cartells per tot el bosc amb la seva foto —va dir la Cabra.

—Sopar i anar a dormir, i demà serà un altre dia —va dir l'Oca, mentre badallava.

En això la Vaca no hi estava gens d'acord i va dir:

—Aneu-hi vosaltres a dormir, jo no ho penso fer.

—I que faràs? —va preguntar la Cabra.

—Li escriuré una carta.

—Una carta? I com la faràs arribar al Cargol si no saps on és? —es va estranyar la Cabra.

—El vent la hi portarà.

—El vent? —van fer la Cabra i l'Oca.

—És el que deia la meua àvia: el que nosaltres no sabem ho sap el vent.

La Cabra se la va mirar com si li faltés un bull i va dir:

—És una idea ben boja.

—Ben mirat és així, però el món és ple de coses boges i estrambòtiques —va opinar l'Oca.

I dit això, la Cabra i l'Oca es van posar a dormir com dues soques.

La Vaca va agafar un full i hi va escriure:

Estimat Cargol,

Em sap greu haver-me enfadat amb tu d'aquella manera, haver-te renyat i tot el reguitzell de bestieses que he dit. Quan m'enfado no sé el que em dic i no m'hauries d'escoltar. Ara no hi ets i se m'ha posat una taca negra dins l'ull i no hi ha manera de fer-la fora. Veig ombres i les orelles em cauen com un desmai. Això ho fan quan estan tristes.

Només desitjo que tornis.

M'agradaria molt que fos aviat. Ara mateix. Però ja sé que tu vas al teu ritme, xino-xano. No hi fa res, t'espero.

Torna i farem un altre cop coses junts, com abans.

Vaca

I va portar el full damunt l'olivera que hi havia davant la barraca i se'n va anar a dormir amb un xim-xim d'esperança a les galtes.

